

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/899/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217412
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217412.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: XX XXX XXX proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 11C/117/2012-136 z 3.9.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd), žalobu žalobcu zamietol, návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa vo veciach spojených uznesením č. 11C/117/2012-7 z 9.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.10.2012 (11C/117/2012, 11C/159/2012, 11C/166/2012, 11C/168/2012, 11C/169/2012, 11C/181/2012, 11C/185/2012, 11C/206/2012, 11C/215/2012, 11C/223/2012, 11C/244/2012, 11C/255/2012, 11C/269/2012, 11C/280/2012, 11C/284/2012, 11C/288/2012, 11C/305/2012, 11C/310/2012, 11C/316/2012, 11C/317/2012 a 11C/323/2012 ďalej vedené pod sp. zn. 11C/117/2012) namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), domáhala sa náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP), namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP) a nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE). Ďalej v žalobných návrhoch uviedla, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jej legitímne očakávania, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jej pohľadávky, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil jej oprávnené záujmy riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziku insolvenčii povinného. Ako ďalšie dôvody žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedla neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, zásah do jej zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u nej, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane jej majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobkyne a spôsobila neistotu

v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Ďalej uviedla, že písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody a že žalovaná do podania žalôb na žiadosť pozitívne nereagovala.

Poukázal na písomné vyjadrenie žalovanej k podaným žalobám, ktorá uviedla, že v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobkyňa nepriložila k žalobám ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy. Uviedla síce časť dôkazov, najmä však poukazuje na exekučný spis a teda v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd. V tejto súvislosti navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p.. Čo sa týka žalobkyňou uvádzaných prieťahov v konaní, poukázala na to, že žalobkyňa uvádza kroky, ktoré podnikla na ich odstránenie, iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia. Formu "žiadostí o informáciu o stave konania" nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prieťahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala ďalej na to, že 23.4.2012 jej boli doručené žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už 27.9.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobkyňa ich nepodala po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. K jednotlivým žalobám uviedla, že pokiaľ sa týka žalôb, označených ISTINA RS, akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť "nesprávnym úradným postupom" na účely zákona č. 514/2003 Z. z., že zo žalobkyňou uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, že toto právo totiž možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, že táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. K žalobám označeným NZP uviedla, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. K žalobám označeným ZE, uviedla, že exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu súčinnosť, súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobkyne na zmenu súdneho exekútora, že žalobkyňa nič nebránilo v podaní sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak tak neurobil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Zároveň poukázala na § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, a teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. K uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP) žalovaná poukázala na znenie § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinné od 1.6.2011 s tým, že z uvedených ustanovení vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ďalej uviedla, že zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K namietaným prieťahom v konaní žalovaná poukázala na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a na to, že žalobkyňa nepreukázala, aby existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ESLP, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. K požadovanej materiálnej škode uviedla, že žalobkyňou uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať za zmenšenie jeho majetku, ani za ušlý majetkový prospech, že uplatňovanie nároku je nepodložené, nadhodnotené, a nepreukázané, že skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami resp. skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázala žalovaná na to, že poskytovanie finančného zadost'učinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody žalovaná uviedla, že žalobu považuje za právne neopodstatnenú a žiadala, aby bola v celom

rozsahu zamietnutá. Uviedol, že vo veci vytyčil pojednávanie na termín 4.6.2013, že účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, že mal u oboch účastníkov doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná, že žalobkyňa svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila, že žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobkyňa žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, zároveň podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/48/2012-13 z 22.10.2012. Poukázal na to, že o nevlúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci bolo rozhodnuté predmetným rozhodnutím Krajským súdom v Košiciach, že uvedené rozhodnutie je právoplatné a je záväzné nie len pre neho, ale aj pre účastníkov tohto konania. Vzhľadom na uvedené, pojednávanie odročil a o návrhu žalobkyne na prerušenie konania rozhodol uznesením č. 11C/117/2012-58 z 20.6.2013, a to tak že ho zamietol, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach 2Co/349/2013-79 z 23.12.2013 potvrdené. Následne vytyčil termín pojednávania na 30.4.2014, ktorý bol zrušený, pretože žalobkyňa žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, zároveň podala návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti a tiež dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach 2Co/600/2013-81 (správne 2Co/349/2013-81) zo 30.9.2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 4Cdo/111/2014-117 z 15.4.2014 dovolanie odmietol. Ďalší termín pojednávania bol vytyčený na 3.9.2014, kde podaním z 28.8.2014 žalobkyňa opätovne žiadala o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, pričom požiadala i o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach uvedeného vyššie, že nepovažoval žalobkyňou uvedený dôvod za dôležitý dôvod odročenia pojednávania poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p. a v zmysle § 101 ods.2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Uviedol, že vykonal dokazovanie, čo zistil z uznesení sp. zn. 2Er/475/2011-10 (pripojeného k sp. zn. 11C/117/2012), 2Er/280/2010-11 (pripojeného k sp. zn. 11C/159/2012, 2Er/658/2009-11 (pripojeného k sp. zn. 11C/185/2012), 2Er/782/2010-9 (pripojeného k sp. zn. 11C/206/2012), 2Er/419/2009-13 (pripojeného k sp. zn. 11C/244/2012), 2Er/668/10-14 (pripojeného k sp. zn. 11C/323/2012) a exekučných spisov sp. zn. 2Er/153/2007 (pripojeného k sp. zn. 11C/166/2012, 2Er/172/2004 (pripojeného k sp. zn. 11C/168/2012), 2Er/7/2007 (pripojeného k sp. zn. 11C/169/2012), 2Er/486/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/181/2012), 2Er/12/2009 (pripojeného k sp. zn. 11C/215/2012), 2Er/781/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/223/2012, 2Er/68/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/255/2012), 2Er/162/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/269/2012), 2Er/535/2010 (pripojeného k sp. zn. 11C/280/2012), 2Er/669/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/284/2012), 2Er/570/2006 (pripojeného k sp. zn. 11C/305/2012), 2Er/71/2005 (pripojeného k sp. zn. 11C/310/2012), 2Er/491/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/316/2012), 2Er/822/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/317/2012). Citoval § 109 ods.1,2 O.s.p., poukázal na dôvody, pre ktoré žiadala žalobkyňa konanie prerušiť a uviedol, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/48/2012 - 13 z 30.11.2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania, že okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobkyne nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, že ústavná sťažnosť podaná žalobkyňou nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej a návrh žalobkyne na prerušenie konania opätovne zamietol. Citoval § 3 ods. 1, 2, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 9 ods. 1,2, § 15 ods.1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, 8, § 41 ods. 2 písm. c) a d), § 45 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a uviedol, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup tunajšieho súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach, že v zmysle § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom na to má za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby nárok žalobkyne na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p., že podľa jeho názoru žalobné návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania, preto postup v zmysle § 43 ods.1 O.s.p. považoval za nedôvodný.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobkyňou uplatneného nároku nedošlo a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/159/2012, 11C/185/2012, 11C/181/2012, 11C/223/2012, 11C/255/2012 a 11C/269/2012 (ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/117/2012, 11C/206/2012, 11C/244/2012, 11C/284/2012, 11C/288/2012, 11C/316/2012, 11C/317/2012 a 11C/323/2012 (NZP) v nerozhodnutí o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie resp. jeho zamietnutí v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté tunajším súdom ako súdom exekučným v priebehu roku 2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované právnomu zástupcovi oprávneného. Žalobné návrhy boli žalobkyňou podané 27.9.2012 t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaní sp. zn. 11C/166/2012, 11C/168/2012, 11C/169/2012, 11C/305/2012 a 11C/310/2012 v ktorých žalobkyňa namietala neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora žalobcovi, ktoré mu bolo vo všetkých prípadoch doručované v roku 2011 a 2012 a teda aj v tomto prípade žalobný návrh bol podaný včas. V konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 11C/215/2012 a 11C/280/2012, žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. V týchto konaniach a to konkrétne v spise 11C/280/2012 bolo poverenie i uznesenie doručované v roku 2010 a tak premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia resp. poverenia právnomu zástupcovi oprávneného resp. poverenému súdному exekútorovi, pretože z uvedených písomností sa mohol oprávnený tieto skutočnosti dozvedieť. Nárok žalobkyne v tomto prípade rovnako premlčaný nie je, premlčanie možno konštatovať v spise 2Er/12/2009 (11C/215/2012), pretože tu bolo vydané poverenie 23.1.2009 a uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia 14.4.2009. Predmetné poverenie bolo doručené súdному exekútorovi 13.2.2009 a prostredníctvom neho sa o jeho vydaní mohol dozvedieť i oprávnený a uznesenie právnomu zástupcovi oprávneného 9.3.2009. Lehota na podanie žaloby po troch rokoch od doručenia najneskôr 10.3.2012, teda ešte pred podaním žaloby 27.9.2012 uplynula.

K samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je súčasné splnenie troch podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Definoval pojmy - nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach, v ktorých žalobkyňa mala procesné postavenie oprávnenej: 1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS); 2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP); 3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP); 4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE). V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/159/2012, 11C/185/2012, 11C/181/2012, 11C/223/2012, 11C/255/2012 a 11C/269/2012, žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS) a poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu zamietnuté, v konaní

2Er/658/2009 (11C/185/2012) po zistení, že povinný nie je spotrebiteľom, ale ide o podnikateľský subjekt bolo vydané poverenie a exekúcia skončila vymožením pohľadávky. V uvedených veciach boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu, že vo všetkých prípadoch (s výnimkou vyššie uvedeného konania) právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na § 45 ods.2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011 a posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov, keď v exekučnom konaní nemožno hodnotiť to ako nesprávny úradný postup. Má tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku súdu je známe, že tunajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobkyňou v tomto konaní, že zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobkyňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom. Uviedol, že ani jedno rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť, že žalobca ako oprávnená v niektorých týchto exekučných konaniach využila svoje právo na podanie riadnych resp. mimoriadnych opravných prostriedkov, že odvolanie bolo žalobkyňou ako oprávnenou podané v konaní sp. zn. 2Er/280/2010 (11C/159/2012), kde odvolací súd rozhodnutie súdu 1. stupňa, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie potvrdil a v konaní 2Er/658/2009 (11C/185/2012), kde bolo rozhodnutie súdu 1. stupňa zrušené práve z dôvodu preukázania, či sa jedná o spotrebiteľa alebo podnikateľský subjekt. Skutočnosť, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobkyňa uviedla ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. č. 11C/117/2012, 11C/206/2012, 11C/244/2012, 11C/284/2012, 11C/288/2012, 11C/316/2012, 11C/317/2012 a 11C/323/2012, že bolo preukázané, že vo všetkých týchto prípadoch bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, že v týchto exekučných konaniach, kde žalobkyňa namietala neskoré rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, však súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy resp. podklady (úverová zmluva a všeobecné podmienky poskytnutia úveru), ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora t.j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá a má za to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo v týchto prípadoch. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach, že žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané na súde 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podľa oboznámených Spr č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a odpovedi na sťažnosti žalobkyne na prietahy v konaní, sťažnosti žalobkyne boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. Uviedol, že porušenie článku 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR on nemá právomoc konštatovať prietahy v súdnom konaní a teda v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno. Pri konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/215/2012 a 11C/280/2012 žalobkyňa v týchto veciach

namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP) opätovne poukázal na skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu musí zaoberať aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. V týchto troch exekučných konaniach bolo postupované plynulo, bez zbytočných prieťahov, podľa toho ako si svoje povinnosti na predloženie požadovaných dokladov plnil oprávnený. Vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. 11C/166/2012, 11C/168/2012, 11C/169/2012, 11C/305/2012 a 11C/310/2012 malo dôjsť podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámeného exekučného spisu ku každému z konaní bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. Ihneď po predložení vyjadrenia, exekučného spisu a vyčíslení dovtedy vzniknutých trov exekúcie boli exekučným súdom vydané uznesenia, a to u konaní 2Er/172/04 (11C/168/2012) a 2Er/71/03 (11C/310/2012) ktorými súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a zmenu súdneho exekútora zamietol, čo potvrdil Krajský súd v Košiciach. U konaní 2Er/153/07 (11C/166/2012), 2Er/7/07 (11C/169/2012) a 2Er/570/06 (11C/305/2012) bolo návrhu na zmenu exekútora vyhovené a súd mohol vo veci rozhodnúť až po doložení požadovaných dokladov. Poukázal na na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, že prieťahy sa posudzujú podľa jednotlivých okolností prípadu a nedodržanie lehoty sa nepovažuje automaticky za zbytočný prieťah, ktorý by mal spôsobiť porušenie práva účastníka na včasné prejednanie a rozhodnutie veci. Žalobkyňa 24.2.2014 v konaní vedenom súdom pod sp. zn. 9C 112/2012 síce predložila znalecký posudok č. 1/2014 z 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto znaleckým posudkom bola stanovená majetková škoda, ktorá jej bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Z predloženého znaleckého posudku zistil, že žalobkyňou bola ako zadávateľom znaleckému ústavu zadaná úloha určiť výšku majetkovej škody. Súd po nepreukázaní podmienok škody žalobu zamietol. Citoval § 142 ods.1, § 151 ods.1,2 O.s.p. a uviedol, že náhradu trov konania priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, ktorá si uplatnila nárok v písomnom vyjadrení, ale v zákonom stanovenej lehote trovy nevyčísliť a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali, preto namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmenil tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. Dôvody odvolania rozsiahlo špecifikovala v 14 bodoch, uviedla skutočnosti, k tomu, že žalovaná sa vo veci nevyjadřila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu, majetkovej škode, nemajetkovej ujme a návrhu na prerušenie konania. Uviedla, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, navrhla pre vnútornú rozpornosť rozsudku, zrušiť rozsudok tohto súdu zo 6.6.2014 a vrátiť vec tomuto súdu na opätovné prejednanie, že súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti ale v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobkyne o majetkovej škode. Rovnako nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu

v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právny titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobkyni. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania.

Žalovaná sa nevyjadrila k odvolaniu, aj keď jej bolo súdom doručené 29.9.2014.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný tak ako aj v stovkách iných žalôb. K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený (subjektívne sú názory odvolateľa k postupu súdu).

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I. ÚS/293/2013-10 z 29.5.2013, I. ÚS/311/2013-10 z 29.5.2013, III. ÚS/351/2013-11 z 18.7.2013, IV. ÚS/508/2013-8 z 15.8.2013 atď.) pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností.

Vyjadrenie žalovanej k žalobe zo 6.2.2013 bolo doručené žalobkyni prostredníctvom právneho zástupcu 18.2.2013.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo, prečo žalobu zamietol.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené, rozhodnutie súdu je spravodlivé.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok je preskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, odvolací súd súhlasí s dôvodmi v rozsudku.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.